

hun leidersdictatuur te brengen, zooals b.v. Wijnkoop, van Ravesteyn, Kolthek, Lansink Jr. e.a. kan men terecht zeggen, dat zij daardoor diensten bewijzen aan het entente-imperialisme. De splitsing van het proletariaat in „revolutionaire kiezers“ en partijleden ontzenuwt de massa in den drang naar de macht en de klassedictatuur van het geheele proletariaat. Het is dezelfde splitsing die de S.D.A.P. heeft gebracht door haar reformistische woorden en door haar leidersdictatuur zich tot een burgerlijke vesting heeft ontwikkeld.

Nu moeten de revolutionaire woorden daartoe worden aangewend en stellen de leiders Wijnkoop, van Ravesteyn, Kolthek, Lansink Jr. e.a. zich voor als de betere leiders, terwijl zij dezelfde soort fanatieke partijpolitiek voeren als de S.D.A.P. en alles roeyen wat hun persoonlijke bevrediging naar de hoogste concurrentie met de S.D.A.P. in den weg staat.

Alles wat de bevrijding van de arbeidersklasse in den weg staat is slechts te vernietigen door de massale klasse-politiek van het proletariaat-zelf. Alleen onder dezen drang naar de volledige macht in de productie en de klassedictatuur in de politiek zal de juiste leiding geboren worden, die er geen belang bij heeft haar doeleinden verborgen te houden onder het vele lawaai op de politiek-parlementaire markt.

Daarom is allereerst noodig dat elk revolutionair strijder bestelt en zakelijk tegen dergelijke leidersdictators optreedt, wil men het kwaad nog kunnen keeren, voordat het doorgevreten heeft in de arbeidersbeweging. Het geweld en de listen, die deze leiders en dictators voor hun persoonlijke partijpolitiek aanwenden moeten, direct ten felste worden bestreden, omdat zij in de arbeidersbeweging de groote hinderpalen zijn voor het proletariaat om tot de klassedictatuur en klassedictatuur te komen.

Geweld is alleen geboden daar waar het geldt de klassenmacht van de arbeidersrevolutie te verdedigen tegenover de kapitalistische belagers. Daar draagt het ook een zuiver klassekarakter en spreekt uit deze noodzakelijkheid het zuivere klassebelang der arbeidersmassa. Passen deze leidersdictators dit evenwel in eigen rijen toe, dan drijven zij bewust of onbewust het proletariaat in de richting van hun eigen handelingen, n.l. die van de leidersdictatuur in de arbeidersbeweging.

De keerzijde van het geweld en de listen van de burgerlijke imperialisten treedt nu aan het daglicht en met deze keerzijde tevens die van de gewelddaden en listen der leiders in de arbeidersbeweging, die naar het diktatorschap streven. De arbeiders zien nu in deze geheele praktijk in binnen- en buitenland duidelijker dan ooit, dat het werk der bevrijding door hen zelve georganiseerd moet worden en ook dan alleen slechts vruchtbaar kan zijn.

ILLUSIES.

In „de Tribune“ kan men naast de vele stukken van revolutionaire strekking een aantal andere stukken aantreffen, die zich geheel en al aanpassen bij de kapitalistische werkelijkheid van Holland. Evenals de organisatie van de S.D.P. zich geheel en al toespit op verkiezingsperiodes, moet haar orgaan „de Tribune“ de verschillende bestanddeelen van haar kiezerscorps aan de leiders binden. Nu bestaat dit kiezerscorps uit anti-S.D.A.P.ers en zij die met het regiem Troelstra ontevreden zijn en daarin het grootste verval zien, verder uit anti-Duitsche elementen onder de kleine burgerij en arbeiders en voor de rest uit arbeiders, die door de anti-hongerpolitiek-propaganda

zich de illusie scheppen, dat betere sociale maatregelen en betere distributie aan de klassebevoorrechteling een einde zal maken.

De laatste illusies heeft voor een deel Henriëtte Roland Holst in „de Tribune“ moeten bestrijden. Het is natuurlijk volkomen juist als H.R.H. zegt, dat de sociale bevoorrechte positie van de bourgeoisie door haar geldmacht door de distributie niet kan worden aangetast. Wij kunnen hieraan toevoegen, dat zelfs het tegendeel waar is. Eerst door de distributie van de levensmiddelen krijgt de organisatie van den smokkelhandel werkelijk leven. Een ieder die producten voor de verkoop heeft, zoekt groote winsten te maken door ze bij den smokkelhandel aan te bieden.

Wij zien dan nu ook het merkwaardige schouwspel, dat „de Tribune“ over haar vroeger standpunt in de distributie van levensmiddelen en haar daarop gebaseerde politieke propaganda zwijgt als een mof. Want een ieder die de voorbereidende manoeuvres van de verkiezingspolitiek heeft gadeslagen, kan weten dat, behalve het uitsmijten van een aantal lastige critici, die geen bourgeois-opleiding hadden genoten om de waarheid op bedekte wijze te zeggen, de allereerste leuze van de S.D.P.-leiding was het „veroveren“ van een betere levensmiddeldistributie. Later is deze leuze veranderd in die van: distributie door de klasse-organisaties van het proletariaat. Zonder de macht is dit van kwaad tot erger. Immers wil nu deze leiding maar liefst dat de taak der bourgeoisie door het opkomende revolutionaire proletariaat zou worden overgenomen om zodoende als verlengstukken van den oorlogstoestand te dienen. Waardoor komt het nu dat dit standpunt van betere distributie zoo slecht tegen de praktijk van de kapitalistische werkelijkheid is opgewassen? Dit komt door de volkomen negatie en onkunde van deze revolutionaire politici omtrent het verband tusschen de kapitalistische productie en haar politiek.

Alles wat de bourgeoisie en hare organen ten opzichte van de distributie van producten (levensmiddelen in eigen land en waren aanvoer uit andere landen) doet, verricht zij tot behoud van haar winsten, het eenige doel van de productie.

Alleen de vrees voor overname van de productie door het proletariaat enerzijds en de noodzakelijkheid om de geschoolde arbeidskrachten niet fysiek geheel en al voor de productie door demoralisatie te vernietigen (de rest kan kalm verrekken) anderzijds, doet de bourgeoisie aan al deze maatregelen den schijn van sociale rechtvaardigheid geven.

Alle distributie is ten opzichte van de sociale rechtvaardigheid puur bedrog en voor de rest is het juist het middel om de strekking van het kapitalisme, n.l. de produkten daarheen te voeren waar zij de meeste winsten oplevert, te behouden. Door de distributie zijn dan ook van alle artikelen, die daarbij betrokken zijn, twee prijzen ontstaan. Dit feit toont duidelijk aan dat alle maatregelen binnen het raam van deze kapitalistische werkelijkheid door de bourgeoisie als de machthebbers in de productie in de praktijk er op moeten neerkomen dat het doel waarvoor geproduceerd wordt, n.l. de winst, onaangetaast blijft en zelfs door het tweeprijzenverschijnsel enorm wordt vergroot, wat ook tenslotte de juistheid van onze socialistische theorie zoo duidelijk bevestigt.

Merkwaardig is nu verder dat de leiding van de S.D.P. zwijgt over haar vroeger standpunt en haar illusies in de burgerlijke machthebbers in de productie. Het is toch geen zwakte als men openlijk zoo te kennen geven van inzicht te moeten veranderen. Te meer omdat men daar veel beter tot het juiste standpunt kan komen dan nu zoo half en half een beetje er om

heen draaien zonder klaarheid en consequentie

Want zoolang men toch nog aan de betere distributie maatregelen vasthoudt en een verkiezingsprogramma dat in gelijke geest gericht is op materiele hulp aan de proletarische massa van de kapitalistische machthebbers in economische en politieke zin, is en blijft men een strijd voeren, alleen te verstaan en te begripen binnen de grenzen van een burgerlijk intellect dat „denkt“ iets socialistisch te bereiken met behulp van den bovenbouw der kapitalistische verschijnselen.

Het slot van de Havenreservisten-Staking.

(S). Het is een opmerkelijk verschijnsel, dat, bij al het geschrijf over de Havenreservistenstaking te Rotterdam, er zoo weinig aandacht wordt geschonken aan de houding, die de Scheepvaartvereniging aangenomen heeft tegenover het Koninklijk Nationaal Steuncomité en het Gemeentebestuur.

Onmiddellijk nadat de eisch van het K. N. S.: onvoorwaardelijke opheffing der staking was ingewilligd, geeft de S.V. kennis van haar voornemen, voor eigen rekening een havenreserve van 2000 man in het leven te roepen. De overigen worden zonder omhaal aan het Steuncomité overgelaten.

De Scheepvaart-Vereeniging decreeteert derhalve haar wil aan de andere lichamen, die zich daarbij blijikbaar zonder verzet hebben neergelegd. Daaruit blijkt dus wie de machthebbers in de haven zijn. Het K. N. S. en de trotsche Rotterdamse Burgermeester worden door het havenkapitalisme op gelijken voet met de andere dienaren der S.V. — de bootwerkers — behandeld. Zij hebben slechts te gehoorzamen.

Verantwoording der bij de adm. ingekomen gelden.

Tijdvak van 24 Juni—10 Sept.

Abonnementen: J. S. S. f 0.70; S. Z. f 0.70; S. v. d. H. f 0.70; V. f 0.35; W. H. f 1.10; F. W. H. f 0.70; E. S. f 0.70 allen te Amsterdam. H. R. H. te L. f 0.70; L. B. te B. f 0.70; T. W. te G. f 0.70; J. v. G. te L. f 0.70; J. C. v. L. te 's H. 2 x f 0.70; S. C. te G. f 0.75; G. H. te V. f 0.70; J. v. d. K. te B. f 0.70; C. B. te S. f 0.70; S. N. te A. f 0.70.

Door bemiddeling van H—S te Amsterdam: J. A.; Ch.; T. M.; W. H.; H. J. B. allen te A. ieder f 0.70; A. M. v. D. te A. eveneens f 0.70.

Steun: G. P. te 's H. f 10.—; L. C. te 's H. f 1.—; X te 's H. f 0.10.

Losse Nrs.: W. H. f 1.75; C. O. f 0.05; C. S. f 0.80; C. O. f 2.75 + f 1.35; A. v. O. f 1.20 + f 1.80; R'dam f 3.15; A'dam f 1.50; J. C. v. L. 2 x f 0.25; A'dam f 5.70; G. M. te A. f 0.36; G. P. f 0.10; A'dam f 3.45; Zim. L. f 0.50; Sch. f 1.70; C. O. f 0.10; A'dam f 2.10; C. P. te S. f 0.25; G. P. f 0.50; Mej. K. f 0.55; Sch. M. & C. O. f 1.05; Zim. L. f 2.—; A'dam f 5.— en f 1.70.

Contributie: Zim. L. f 8.50 doorgegeven aan penningmeesteres.

„Imperialisme kan niet vernietigd worden door imperialisme“.

Alleen de revolutionaire strijd van het proletariaat kan aan het imperialisme een einde maken. — Ieder ander standpunt is reactionair.

A. Korper.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: van Ravesteijnstraat 251,
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 9

:: 12 Oct. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar — Losse Nrs. 5 cent

INHOUD: Landelijke conferentie van „de Internationale“; Verweer van afdeling den Haag der S. D. P.; Het politiek-sociaal Congres; Regeering en Parlement; Van verre en nabij.

Landelijke conferentie van „de Internationale“.

Met de afdeling den Haag en de oppositiegroepen uit de afdelingen Amsterdam en Rotterdam vond op Zondag 29 September te Rotterdam een landelijke bijeenkomst plaats ter bespreking in de eerste plaats van de financiële toestand der „Internationale“, de inhoud van het blad en verder de houding van de oppositie tegenover het a.s. congres der S. D. P.

Wat de financiële toestand betreft, bleek na 't verslag van den administrateur dat de steun voor het blad slechts zeer langzaam binnen komt en dat bovendien deze steun plus het abonnementsgeld onvoldoende is om alle kosten te dekken. Getracht zal worden in deze toestand verbetering te brengen.

Wat het werken van het blad aangaat, staat de oppositie in de afdeling Amsterdam bovenaan, zoolwat betreft het geregeld colporteren in 't openbaar als het geregeld steunen. Er werd bij de andere groepen aangedrongen op meer daadwerkelijke steun voor het blad.

Tot administratrice werd aangewezen op voorstel van afdeling den Haag Mej. A. v. Onzen, v. Ravesteijnstraat 251. Alle gelden voor het blad moeten ook voortaan aan dit adres worden opgezonden. Hiermede vervallen tevens alle andere adressen.

Getracht zal worden de propaganda voor „de Internationale“ ook in de omliggende plaatsen van Amsterdam, den Haag en Rotterdam ter hand te nemen. Het financiële verslag wordt daarna goedgekeurd.

Bij de bespreking van de inhoud van „de Internationale“ wordt naast eenige opmerkingen hoofdzakelijk door de Amsterdamsche groep de meening naar voren gebracht, dat in belangrijke vraagstukken in de arbeidersbeweging de politieke voorlichting geheel en al ontbreekt of te vaag is. Vooral ten opzichte van de kwestie van het parlementarisme vindt de Amsterdamsche groep de houding der redactie te vaag. Het heeft den schijn alsof wij anti-parlementarisch zijn. Deze meening kan men er ten minste uit lezen.

Ook de kwestie aangaande de leiders duidt op verschillende onjuistheden. De redactie laat het te veel voorkomen alsof de leiders alleen de oorzaak van al het slechte en verkeerde in de arbeidersbeweging zijn. Dat is onjuist. De onbewustheid van de massa is en blijft de hoofdoorzaak. Ook moeten wij oppassen dat onze taktiek niet te veel wordt aangepast aan de achterlijke elementen in het Rev. Soc. Comité.

Ten opzichte van de verkiezingen en ons standpunt inzake het parlementarisme merkt

de Amsterdamsche groep tevens op, dat alle organisaties die bij de I. S. K. zijn aangesloten voor het meedoen aan verkiezingen zijn en zij het dus als een concessie aan de achterlijkheid van het Ned. proletariaat zouden beschouwen indien wij ons nu speciaal gingen uitspreken tegen deelname.

Toegegeven wordt door de redactie dat belangrijke vraagstukken in dit stadium van de arbeidersbeweging nog niet voldoende tot klaarheid konden komen. Gebrek aan medewerking van verschillende kanten en ruimte is hiervan de grootste oorzaak. Inzake het parlementarisme stelt de redactie zich op het standpunt dat een ieder daarover zijn meening in „de Internationale“ moet kunnen uitspreken. Deze kwestie toch moet nog worden uitgevochten en alleen door ieder in de gelegenheid te stellen zijn meening te geven, kan ten slotte de houding ten aanzien van dit punt tot klaarheid komen.

Hetzelfde geldt voor het af of niet deelnemen aan verkiezingen.

Wat de leiderskwestie aangaat kan de redactie niet lezen in „de Internationale“ dat wij alles verwijten aan de slechte eigenschappen van deze lieden. Integendeel is herhaaldelijk in „de Internationale“ aangevoerd dat niet de betere leiders verandering zullen brengen, maar dat de kritiek van anderen op, de betere beweging noodzakelijk zullen maken en dat daaruit tevens andere leiders voort zullen komen. Aan den anderen kant kan men toch niet ontkennen dat juist door de achterlijkheid van de hollandsche arbeidersbeweging de leiders tenslotte eigenschappen krijgen die een beletsel zijn voor het veranderen der beweging. Vandaar dat wij het niet in onze hand hebben de leiders te sparen. De hoofdzaak moet natuurlijk blijven gericht op het voortstuwen van de beweging in betere, revolutionaire banen en daarvoor dient dan ook de kritiek op de leiders.

Dat verder de directe politieke vraagstukken nog te weinig in het blad besproken worden, ligt voor het grootste deel aan de te weinige medewerking, die de redactie van de oppositieleden in die richting heeft. Het zal goed zijn te trachten deze leemte in het vervolg aan te vullen. Meer contact met den directen strijd der arbeidersklasse door middel van het Revolutionaire Socialistisch Comité zal de eenige weg blijken om daarin verandering te brengen.

Het vraagstuk van de buitenlandse politiek wordt voldoende naar voren gebracht en dit was ook de hoofdzaak voor het begin.

Na eenige discussie over ondergeschikte punten worden tot redacteuren gekozen de afgetreden Schuppers, Oostwald en Hoenders. Over deze benoeming zal een referendum moeten beslissen.

Over de houding van de oppositie ten opzichte van het a.s. congres der S. D. P. zal nog een afzonderlijke landelijke bijeenkomst worden gehouden.

Verweer van afdeling den Haag der S. D. P.

I.

(W. A. H.) Wij weten niet in hoeverre het partijbestuur der S. D. P. de afdeling den Haag der S. D. P. in de gelegenheid zal stellen hare houding tegenover deze leiding te verdedigen. Dat hangt o. i. geheel af van de houding der andere afdelingen. Eischen deze niet, dat den Haag alle gelegenheid krijgt haar inzicht en aanklachten tegen het partijbestuur ten volle uiteen te zetten, dan zal het partijbestuur alle pogingen doen om de oplossing van dit intieme conflict van partijleiding en afdeling, nu nog meer dan voor de verkiezingen, op de bekende leidersmanier trachten voor 't grootste en voornaamste gedeelte den doofpot in te stoppen.

De afdeling den Haag meent daarom dat deze praktijk van de leiders alleen door publiciteit van eenige feiten uit het afdelingsleven van den Haag kan worden tegengegaan. De andere afdelingen in de partij zullen dan tevens in de gelegenheid gesteld worden te oordeelen over de vervolgingswijze der partijleiders.

Bij de toepassing daarvan hebben de partijleiders dit meer dan eens verdedigd door er op te wijzen dat de leidersdictatuur in dit tijdperk van revolutie een noodzakelijk iets is voor de revolutionaire beweging. Zij verwijzen daarvoor naar de Russische revolutie.

Onze taak zal het daarom zijn te bewijzen dat reeds vóór de Russische revolutie van de Sovjets de leiders voortdurend poogden de rechten van de leden te vertrappen en dat deze vertrapping telkens krachtiger door het partijbestuur wordt doorgezet. Bovendien is de dictatuur van de leiders in de Russische Sovjet Republiek een zuivere klassedictatuur, waardoor de macht der geheele proletarische klasse tot uitdrukking komt. Niemand zal willen beweren dat dit met het partijbestuur der S. D. P. 't geval is! Integendeel spraken hier bij de leiding slechts persoonlijke leidersbelangen, waarachter de sterke persoonlijke politiek van het prooiotype van de sterke leiders.

Het eerste feit waardoor de oppositie in afdeling den Haag tot een scherp verweer tegen het partijbestuur wordt gedwongen was reeds in de periode 1916—1917 bij de candidaatstelling voor de tusschentijdse kamerverkiezing begin 1917. Bij de verkiezing van kandidaten bleek in de afdeling uit de stemming, dat de meerderheid van meening was p.g. W. Wolda te moeten candidideeren. Dat was tegen de gewoonte. Altijd was p.g. L. de Visser candidaat geweest. Het partijbestuur kwam daarop direct in een spoedvergadering van de afdeling den Haag verklaren, dat het hier gold een kwestie van persoonlijke eer voor p.g. L.

de Visser. Handhaafde de afdeling de candidatuur Wolda dan betekende dit in 't openbaar een degradatie van de Visser. Zoo vat het partijbestuur de kwestie op en voor dit argument bezweek ten slotte de meerderheid in de afdeling. Zij herriep het besluit Wolda te candideeren en stelde toen voor hem L. de Visser in de plaats.

Dit feit toonde reeds duidelijk waar de partijleiding in de toekomst heen wilde met de toepassing van de democratie in de partij. Het stemrecht mocht alleen worden uitgeoefend wanneer een haar welgevallige persoonlijkheid werd herkozen of gekozen. Daarmede begon de partijleiding het stemrecht der leden tot een schijnvertooning te maken en werd vertolking van de eer en de waardigheid der partij opgedragen aan enkele voraanstaande lievelingen van de leiding. In wezen werd tevens uitgesproken, dat voortaan geen enkele democratische uitoefening van het stemrecht der leden in overeenstemming was met de eer en de waardigheid der partij, wanneer daardoor deze belangenpolitiek van de leiders werd genegeerd.

Zoals voor ieder denkende arbeider duidelijk is, wordt door situaties als in bovenstaand feit omschreven, dezelfde politiek-parlementaire corruptiegeest in de partij gebracht als dit in de S. D. A. P. geschiedde. De belangenpolitiek van de leiders wordt daardoor naar voren geschoven. De partijleiding, die door de komende acties van het hollandsche proletariaat door de werkingen van den wereldoorlog zelve ook meer tot actie kon komen, maakte bij voorbaat uit door wie de organisatie der S.D.P. het beste werd vertegenwoordigd en eischte dat de geheele organisatie-machine zich daarop uitsluitend baseerde.

Wij hebben in de praktijk van den strijd vóór en na Deventer geleerd, dat het altijd goed is direct tegen de belangenpolitiek van de leiders op te komen, voordat de geheele organisatie beheerscht wordt door de partijleiding.

Daarom meenen wij dat het in 't belang der S. D. P. en hare leiders is, wanneer we terstond verkeerde praktijken de kop indrukken en niet wachten tot ze de geheele organisatie tot een machine van de leiding verlaagd hebben. De tijden waarin wij thans leven maken dit des te meer tot plicht voor elken revolutionair, die naar de volkomenste klassenpolitiek van het proletariaat streeft en dus moet beletten, dat door persoonlijke politiek van enkele leiders in de voorperiode van het komende revolutietijdperk de actie in verkeerde banen wordt geleid.

Bovendien voert deze aard en geest van een partijleiding, als in bovengenoemd feit weergegeven, er toe, dat de leden niet met het werkelijke einddoel van onze organisatie medeleven.

Sterk bleek dit reeds uit de kwestie aangaande de samenwerking met den Bond van Christen-Socialisten en de gehouden verkiezingsconferentie in 1916 met genoemden Bond. Ook hier werd door de partijleiding de beslissing van de leden door het stemrecht tot een schijnvertooning. Zonder behoorlijke discussie werd deze samenwerking door de partijleiding doorgedreven. In een aantal moties is door de afdeling den Haag telkens en telkens daartegen geprotesteerd en de partijgenooten gewezen op de zeer ondemokratische houding van de partijleiding. In deze kwestie kwam tevens aan den dag, dat de leiders van onze partij besprekingen hielden met die van der Bond van Christen-Socialisten die niet ter kennis van de leden van de partij kwamen. Zelfs de onderhandelingen over tal van vraagstukken van principieelen en taktischen aard werden niet door de partijleiding openbaar gemaakt.

Door deze aantasting van het openbaar karakter van onze revolutionaire partij in de kwesties van politiek en taktiek werd het meeleven van de leden, dat in den regel toch al moeilijk op te wekken is, geheel en al onmogelijk gemaakt en de voorstanders van een andere, meer principieele taktiek werden verbitterd door deze verleugende geest van de leiding, die hen verhinderde op normale wijze meening tegenover meening te zetten. Om daartoe te kunnen geraken moest de afdeling den Haag eerst dit recht in een aantal moties opeischen. Een recht opeischen dat vanzelfsprekend moest zijn in een revolutionaire partij, betekent dat men daardoor den schijn op zich laat eenige hatelijkheden aan het adres van de leiders te willen zeggen. De redactie van „De Tribune” in al deze kwesties één en ondeelbaar met de partijleiding, weigerde derhalve om eenige moties van afdeling den Haag te plaatsen.

Deze weigering van de redactie en haar solidariteit met de partijleiding om stelselmatig de partijleden zoo eenzijdig mogelijk voor te lichten en wel den schijn te wekken alsof enkele kwaadwillige elementen in de partij elke actie wilden doodkletsen, deed de oppositie in de afdeling den Haag het vraagstuk van de macht van de leiding over het orgaan van de partij naar voren brengen.

Het bleek al spoedig dat ook de rechten van de leden over dit orgaan van de partij slechts schijn waren. Herhaaldelijk drong de afdeling aan op volledige inlichting aangaande de oprichting van het dagblad „De Tribune” en de administratie. Deze correspondentie met de partijleiding werd of door haar of niet beantwoord, of eerst na 6 tot 8 weken of langer.

Wendde de afdeling den Haag zich tot andere afdelingen, dan stonden slechts weinige aan haar zijde. De meeste afdelingen stelden eenvoudig de kwestie van vertrouwen. Men moest nu eenmaal de leiders vertrouwen zoolang geen werkelijke feiten voor het tegendeel aanwezig waren.

Op deze wijze werd dus het meeleven van de leden ook in de organisatorische kwesties bemoeilijkt. Het blad was een wapen in de hand van deze leiders, dit bleek meer dan eens in het verder verloop van deze intieme partijrijving.

Ook bij de benoeming van een partij-propagandist nam het partijbestuur alle maatregelen om te beletten, dat een werkelijke uitoefening van het stemrecht van de leden een ander resultaat zou opleveren dan hetgeen zij wenschte door te drijven. Vandaar de benoeming van De Visser als propagandist, zonder dat hij kon worden aangesteld door gebrek aan geld.

Later bleek in de afdeling Den Haag overduidelijk, dat De Visser de belangenpolitiek der leiders moest verdedigen en dat hem van wege de partijleiding als toekomstige beloning dit baantje in uitzicht werd gesteld. Het voorstel tot roeyment van kameraad Kretz als lid van de afdeling Den Haag kwam dan ook van De Visser en is er het bewijs van hoezeer de leiders elkaar onderling steunen in hun belangenpolitiek. Doch daarover naderhand uitvoeriger. De hoofdzak voor de leiders was het partijbestuur.

Daarom belette de partijleiding op het jaarcongres 1917 der S. D. P. de kritiek op de leiding en verknoeide zij ook daar ter plaatse het stemrecht van de leden op de navolgende wijze.

Na de discussie over het al of niet deelnemen van onze partij aan de conferentie der Zimmerwalders te Stockholm, moest ten slotte gestemd worden over twee voorstellen, n.l. van de afdeling Amsterdam en van het partijbestuur. De partijleiding die bemerkte, dat bij een stemming over beide

voorstellen dat van Amsterdam de meeste kans had om aangenomen te worden, verklaarde haar eigen voorstel tot een ordevoorstel. Dit betekende dat de leden individueel over een dergelijk voorstel konden stemmen. De leden van het partijbestuur stemden dus over dit voorstel ook mede, hoewel zij geen afdeling vertegenwoordigden en ook volgens de statuten der partij op het congres geen stemrecht hadden.

In art. 9 van de partijstatuten staat woordelijk: „Het stemrecht op het congres wordt uitsluitend door de afgevaardigden uitgeoefend.” Men ziet, er is een lijn in de methode van de partijleiding in al deze kwesties, die de voorperiode vormen van de groote aanvallen op de rechten der leden. Deze ééne methode is steeds: trachten de macht in de partij aan een bepaald leiderschap te binden. Daarom worden de rechten der leden verknoeid of verdoezeld. De partij als een organisatie ten dienste van de belangen der leiders, ziedaar de verwording van de S.D.P. tot een soortgelijke organisatie als de S.D.A.P., als de leden der partij niet krachtig front maken tegen de geconcentreerde aanvallen van de leiding op hune rechten in de partij.

Wij eischen in Deventer het recht van de vrije meeninguiting onverkort op. Wij stonden daar toen als voorvechters van de democratische rechten van de arbeidersklasse tegenover Troelstra en zijn S.D.A.P. met al het leidersgedoe. Feitelijke staan we nu nog voor dezelfde kwestie als toen in Deventer. Alleen de verhoudingen rondom hebben zich gewijzigd. Deze wereldoorlog heeft eerst de situatie gesteld, waardoor de proletariërs worden gedwongen te beseffen hoe misleidend de politiek en taktiek is van de verschillende leiderskluiken. De principieele kern van het Deventer roeyment kon in de jaren na Deventer door de verhoudingen in de arbeidersbeweging niet in voldoende mate tot het bewustzijn van de proletariërs doordringen. Daarom staan we nu nog als verdedigers van de democratische rechten der arbeidersklasse tegenover de leiders, die de beweging willen leiden in de banen van hun belangenpolitiek.

Beide organisaties, de S.D.P. en S.D.A.P. zijn in wezen gelijk, als de leden der S.D.P. niet toonen, dat ze meer willen zijn dan louter de decoratie van het type der leiders.

Wij hebben aan de S.D.A.P. tevens gezien dat, als de groote verschillen in zake de taktiek naar voren komen, het veelal te laat is om het kwaad binnen de organisatie te vernietigen. De machine van de leiding is dan reeds zoo perfect in elkaar gezet, dat elke poging om de koers te veranderen, afstuit op de ijzeren wil van dit mechanisme. Wij menen de S. D. P. voor een S.D.A.P.sche ondergang behoeden, dan is het de plicht van alle leden der S. D. P. om de partijleiding niet volop tijd en gelegenheid te geven, de partij tot de machine van leiderspolitiek te maken.

Voor de leden van de S.D.P., die door hun economische bevoorrechtiging in deze maatschappij niet direct de behoefte hebben om mede te leven in de details van het intieme organisatieleven en die m.a.w. zich meer met de groote lijnen van de internationale politiek van het proletariaat kunnen bezighouden, voor al die leden zijn verschillenpunten en intieme kwesties als in dit begin van dit verweer van afdeling den Haag weergegeven, niet van voldoende draagwijdte ook tegen de leiderspolitiek op te komen. De groote verschillen die achter al deze organisatorische verschillen liggen, treden eerst veel later aan het daglicht. Dat zien wij nu nog ten duidelijkste aan de S.D.A.P. en aan alle soortgelijke buitenlandsche partijen.

Maar voor de arbeiders, voor wie de organisatie het eenige middel is, om door de

kapitalistische werkelijkheid heen tot het besef der socialistische toekomst te geraken is het veel meer geboden direct tegen verkeerde verschijnselen en opvattingen in die organisatie den strijd aan te binden. Voor hen is de organisatie het middel om het verbrokkelde leven in deze maatschappelijke verhoudingen tot een hoogere eenheid van wil op te voeren. Voor hen is dus in die betekenis de organisatie een stuk van hun eigen leven, en het middel om te komen tot een werkelijk leven.

Gelijke symptomen als bovengeschetste in afdeling den Haag zijn overal in de andere groote afdelingen aanwezig. In al deze afdelingen hebben deze feiten het voorspel ingeluid tot een algemeene worsteling in de partij van de zelfstandig denkende proletariërs, om de vrije meeninguiting in de partij te handhaven. Een vrije meeninguiting niet alleen in woord en geschrift, maar ook in de daad door de uitoefening van het stemrecht.

Wij zijn daarin nog niet kunnen slagen. De schijn was nog steeds tegen ons. Voor vele partijgenooten staan we niet hoog genoeg om oppositie te kunnen voeren tegen leidende figuren als Wijnkoop en van Ravesteyn. Voor andere groepen in de partij waren de geschilpunten van te weinig principieele betekenis om steun te motiveren.

De partijleiding in de S. D. P. heeft hare houding door het uitbuiten van deze beide groepen door handig, diplomatiek gescharrel achter de partijschermen weten te versterken.

Onze oppositie steunt evenwel alleen op het inzicht van de arbeiders in de S. D. P. Is dit inzicht niet sterk, dan zullen we het sterk dienen te maken.

Voor al hetgeen nu na het jaarcongres 1917 in de partij aan den dag trad, waren de symptomen reeds voor dien tijd aanwezig.

Er rest ons nu nog om in verband met de diepere meeningverschillen in de partij te behandelen het gebruik van 't politiegeleed tegen onze kameraad Kretz op 't buitengewoon congres der partij in October 1917, het daarop gevolgde voorstel tot roeyment van Kretz uit de afdeling den Haag door den partijpropagandist L. de Visser, het stelselmatig weigeren van het partijbestuur de congresbesluiten aangaande internationale conferenties uit te voeren, de schorsing afdeling den Haag, het totaal gemis aan openbaarheid in de partij betreffende de meening der leiders aangaande vraagstukken van taktiek in de arbeidersbeweging, het instellen van de behandeling van de vakbewegingskwestie, het roeyment van kameraad Speelman in de Amsterdamse afdeling en het schenden der partijstatuten door het partijbestuur (Art. 5 2e alinea, Art. 9, 2e en laatste alinea); het uitstooten van p. g. Luteraan uit de leiding der partij om zijn buitenland kritiek op de anti-socialistische opvattingen van het partijbestuur, de ophitsing van de arbeiders in het Rev. Soc. Comité tegen de oppositie, en de reformistische binnen- en buitenlandse politiek in de arbeidersbeweging van de partijleiding inzake de levensmiddelenpolitiek, de Russische revolutie en de graanpolitiek.

Het politiek-sociaal Congres.

(C. O.) Met het stichten van het Rev. Soc. Comité is de grondslag gelegd voor de Partij van den Arbeid. Aan den wezen der revolutionaire arbeiders zich te willen verzetten tegen het kapitaal, dat in den wereldoorlog zich eerst recht ging organiseren en inrichten voor de nieuwe fase

van ontwikkeling door het imperialisme geboren, dankt het Comité zijn ontstaan.

Wat de socialistische partijen kunstmatig niet vermochten, is door de felle klassenstrijd van den oorlog levend geworden. En het laat zich aanzien, dat het R. S. C. ook na den oorlog, de organisatie zal blijven, waardoor het proletariaat zijn klassebelang en macht naar voren zal trachten te brengen.

Hoe langer hoe duidelijker zal door een juist optreden hierdoor aan het licht komen, dat politieke en economische actie niet langer te scheiden zijn; elke economische actie, die op succes wil uitloopen, zal zoo breed opgezegt dienen te worden, dat ze een politieke strekking krijgt, omreden de concentratie, zoover doorgevoerd als thans het geval is, de bedrijfsfederaties tegenover zich roept en deze een stuk van het maatschappelijk leven vertegenwoordigen; verder elke politieke actie alleen met economische hulpmiddelen, als partiele en algemeene werkstaking, kracht bij te zetten is.

Economische en politieke actie valt in de praktijk hoe langer hoe moeilijker te scheiden. De eenheid in het optreden van het arbeidende volk als machtsformatie van bedrijfs- of vakgenooten tegen hun georganiseerde werkgevers, of als burgers van den staat tegen hun regering, de vakvereniging der kapitalisten, komt steeds in botsing tegen dezelfde macht ter bestending van de huidige orde, terwijl het wapen tot afweer en verovering uitsluitend de kracht van den arbeid uitmaakt.

Tot zoover zal onder het strijdend proletariaat wel geen groot verschil in opvatting bestaan. Dit treedt meer aan den dag bij een zekere toepassing van politieke actie, die bekend is onder den naam van parlamentarisme. De waarde die men toekent aan zitting nemen in een voorhands burgerlijke volksvertegenwoordiging. Wij voor ons zijn de opinie toegedaan, dat bij hoog opgaande golvingen in den klassenstrijd, ook in het parlement de stem van het proletariaat gehoord moet worden en bij maatregelen, die het lot der arbeiders aangaan, kritiek niet achterwege kan blijven en getracht, voor zoover zulks ooit mogelijk mocht blijken, verbetering aan te brengen in wetsontwerpen of het indienen daarvan te bevorderen.

Men bedenke daarbij in de eerste plaats, dat zulks uitsluitend af zal hangen van de macht, die de massa, in georganiseerd optreden, zal weten te ontwikkelen en de sprekers in het parlement slechts als verdedigers kunnen optreden. Alleen bezien van uit het oogpunt van machtsontwikkeling in den kapitalistischen staat, kan iets verwacht worden. Van „handigheid” onzer parlementariërs is alleen alles te vreezen en niets te verwachten. Op redelijkheid rekene men slechts, wanneer zulks bevorderlijk is aan den burgerlijken staat.

**

Hoe moet nu het R.S.C. staan tegenover het parlement en de arbeiders-vertegenwoordigers in dat lichaam?

Doordrongen van het inzicht, dat de machtsontwikkeling uitsluitend afhankelijk is van zijn invloed op het productieproces, kan het Comité slechts doen formuleren en verdedigen, wat het zelf nuttig en noodzakelijk acht. Is het parlement in zijn oog een bruikbaar wapen, dan behoort het bij de verkiezingen met een eigen kandidaat naar voren te komen die onder zijn controle staat, om eventueel dezen bij niet voldoen te kunnen terugroepen.

Zoolang men dezen vertegenwoordiger niet heeft, zal het moeilijk gaan om de thans zitting hebbenden volmacht te geven. De kamerleden van de S.D.P., S.P. en Chr. Soc. hebben immers slechts verantwoording

af te leggen tegenover hun speciale organisaties d. w. z. die hen candideerden en hoewel zij als leden van bij het Comité aangesloten organisaties vanzelfsprekend de eischen van het R.S.C. in debat zullen brengen, bestaat nochtans geen enkele waarborg, dat zij dit niet zullen doen vanuit het speciaal partij-politiek standpunt. Elke kritiek daarop zal achteraf en dus te laat komen; bovendien achten de zittinghebbenden geen verantwoording aan het Comité schuldig.

Wij voor ons zien in het 20 October te houden politiek sociaal congres niet veel anders om een poging van S. D. P. en S. P. om het Comité aan hun organisaties dienstbaar te maken. De resoluties door v. Ravesteyn (S. D. P.), en Lansink (S. P.) zullen bij de Kamerdebatten dienst moeten doen om de politiek der nieuwe combinatie (samensmelting van S. P. met S. D. P.; zie congresvoorstellen voor het a.s. congres van laatstgenoemde Partij en de bespreking op de jaarvergadering van eerstgenoemde) kleur te geven en aantrekking te oefenen op de politiek ongeorganiseerde massa tot vestiging van de „Communistische Partij”, die in haar rechtervleugel de reformistische Kolthek-taktiek en in haar linker de revolutionaire schijn taktiek van Wijnkoop zal vereenigen.

Troelstra vervulde beide rollen ineen; hij was de man met het Janushoofd; zijn revolutionaire woorden moesten tegelijk zijn reformistische daden dekken. Wijnkoop wil slimmer zijn dan Troelstra. Hij blijft de man van de frase en Kolthek van de praktische politiek. En dit zou dan geen dubbelhartigheid zijn? De Comité-leden moeten er eens goed over nadenken.

Regering en Parlement.

(W.J.S.) De nieuwe regering zal geen verbetering in den toestand van het hongerende deel van het Nederlandsche volk brengen. Eerder kan verwacht worden, dat zij, die het nog niet zoover in het berusten in hunne ellende hebben gebracht als de leden der S. D. A. P. en de moderne vakbeweging, met den sterken arm daartoe gedwongen zullen worden. Het militair vertoon op 17 September in Den Haag, alsmede het optreden der politie tegen sommige revolutionairen, wijst in die richting. *)

Het algemeen kiesrecht, dat, indien het Nederlandsche volk en de nieuwe kiezers in het bijzonder voor hun belangen wisten op te komen, een wapen zoude kunnen zijn, dat de arbeidersklasse tegen de bezittende klasse kan gebruiken, heeft, nu het voor de eerste maal heeft dienst gedaan, het proletariaat slechts nadeel opgeleverd.

In de Tweede Kamer, uit datzelfde kiesrecht voortgekomen, waait blijkbaar eveneens een reactionaire wind. De verkiezing van Mr. Fock tot voorzitter, wijst op een voorloopig samengaan van alle burgerlijke elementen, waardoor de S.D.A.P., meer dan haar lief is, in de oppositie gedrongen wordt. Haar parlementaire invloed is, on-

Op 17 September i.l. waren op de verschillende stations te Den Haag en Rotterdam rechercheurs van politie aanwezig, die blijkbaar last hadden bekende revolutionairen in het oog te houden. Een lid van het plaatselijk comité te Rotterdam werd in Den Haag aangehouden, naar een politiepost geleid en alleen vrijgelaten onder voorwaarde, dat hij met den eerstvolgenden trein terug zoude gaan naar Rotterdam; naar het station vergezeld hem twee rechercheurs. Ook andere revolutionairen werden in Den Haag door rechercheurs gevolgd.

danks het grootere aantal leden der kamerfractie, achteruit gegaan. Dat Schaper in deze parlementaire periode den voorzittershamer niet hanteeren zal, is voor velen zijner partijgenooten, die zich blind staren naar hun leiders, een geduchte klap.

Eenzoo in de verwerping van het voorstel Troelstra om te antwoorden op de Troonrede, een bewijs te meer voor de verminderde positie der S. D. A. P. in de kamer.

De heeren hebben nu een interpellatie aangevraagd, en daarbij zal een breede gedachtewisseling over de heerschende wan-toestanden even goed tot haar recht komen. Of het iets baten zal, vermeen wij te mogen betwijfelen.

De uit zooveel heterogene elementen samengestelde revolutionaire kamerfractie is eendrachtig gebleven bij de stemming over het Voorzitterschap en ook bij het steunen van het voorstel Troelstra inzake het adres van antwoord op de Troonrede. Het beloven van trouw aan de Grondwet schijnt met de revolutionaire beginselen, ook die der christen-socialisten, verenigbaar.

Bij de behandeling van het voorstel tot het in staat van beschuldiging stellen der afgetreden ministers bleek dat, hoe formalistisch Wijnkoop en van Ravesteijn in de Partij weten op te treden als het in hun kraam te pas komt, eenige studie van de formeel parlementaire voorschriften hun te pas zal komen.

Bij het debat daarover ondervond Wijnkoop, die flink voet bij stuk hield, ditmaal zelf, hoe lastig het is, als een voorzitter telkens een spaak in het wiel van den spreker steekt.

Hoe dit voorstel, om de zetbazen der bezittende klasse in staat van beschuldiging te stellen, te rijmen is met de leer, dat die klasse in haar geheel verantwoordelijk is voor de misdaden aan het proletariaat be-gaan, ontgaat ons.

Niettemin achten wij actie tegen de uitvoerders van den wil der kapitalistische klasse in het parlement noodzakelijk en onvermijdelijk. De uitvoerende macht is er nu eenmaal en laat zich geducht gelden. Daarom is het ter sprake brengen van de mishandelingen der Russen goed revolutionair werk, vooral omdat het onwettige optreden der verschillende autoriteiten nu in wijden kring bekend gemaakt wordt.

Van Verre en Nabij.

(v. R.) DE SOVIET IN KANTON. In den laatsten tijd werd in de aan de Bolsjewiki vijandelijke pers herhaaldelijk als nieuw bewijs voor de afschuwelijkheid der proletarische diktatuur aangehaald, dat in de Roode Garde niet slechts Letten en vroegere Deutsche en Oostenrijksche gevangenen in grooten getale streden, maar dat de Soviet-Regeering zelfs niet schroomde tegenover de „bevrijdingslegers“ van de „werelddemocratiën“ regimenten Chineseesche barbaren te gebruiken. Dat deze Chineseesche „barbaren“ revolutionaire strijders voor de vrijheid zijn, dat er zich in China gebeurtenissen hebben afgespeeld, die voor de imperialisten der „werelddemocratiën“ verre van aangenaam zijn, dat heeft ons het Anglo-Amerikaansche imperialisme, dat de verbandingen met het verre Oosten zoo goed als geheel beheerscht, natuurlijk zorgvuldig vermeden te vermelden.

Het blijkt nu, dat in tegenstelling met West-Europa, waar de Russische gebeurtenissen op het proletariaat nog slechts langzaam in revolutionairen zin inwerken, in China de Russische revolutie een sterken

weerklink heeft gevonden. De wereldoorlog, de groote revolutionair, heeft ook in China de bestaande tegenstellingen, die in de jaren 1911 en 1912 dit ontzaglijke rijk revolutioneerden, weer op de spits gedreven. Terwijl in de noordelijke provincies de militaire partij voorloopig de overhand heeft behouden, hand in hand gaat met de geassocieerde imperialisten en deelneemt aan de glorierijke aanval der democratische roovers op de Russische Soviet-republiek, hebben de gebeurtenissen in de zuidelijke provincies, zich in revolutionairen zin ontwikkeld. De feiten die de „Iwesta“ mededeelt, hebben den schrijver van het Buitenslandsch Overzicht in de „Nieuwe Groene“ aanleiding gegeven tot een belangwekkende beschouwing, waaraan wij het volgende ontleenen.

De Zuid-Chineesche socialistten te Kanton bonden vandaar den strijd aan voor de autonomie van Zuid-China. Zij besloten daar een konstitueerende nationale vergadering der Zuid-Chineesche provincies samen te roepen; volgens hunne plannen werd het zelfbeschikkingsrecht dezer provincies vastgesteld en zullen aan het hoofd ervan door de bevolking gekozen raden worden gesteld. Als centraal orgaan fungeert de „Raad der gedelegeerden van Zuid-China“, die te Kanton zetelt. Op de Constitutie heeft die van de Russische Sovietrepubliek grooten invloed gehad; eenige afdelingen van de nieuwe Zuid-Chineesche grondwet werden er zelfs aan ontleend.

Het is aan de noordelijke provincies tot dusver niet gelukt, ondanks de militaire medewerking der geassocieerden de nieuwe Zuid-Chineesche republiek ten onder te krijgen; de splitsing van China is op het oogenblik een feit geworden en de jongste der republieken wordt ons in het Russische bericht voorgesteld als „een machtige democratische eenheid, die nog een groote rol kan spelen in de beweging van het verre Oosten“.

De invloed van het arbeiders-element in deze, in elk geval zeer socialistisch getinte zuidelijke beweging, schijnt onmiskenbaar; trouwens reeds aan de vroegere revoluties namen 25.000 spoorwegarbeiders deel en het wassende kapitalisme heeft sindsdien in allerlei productie-takken nieuwe en geweldige arbeidersmassa's proletarische bewustheid gegeven. Onder dit moderne proletariaat leeft nog evenzeer als in Rusland, de traditie der voor-kapitalistische toestanden en in hun meer ontwikkelde leiders is nog de herinnering levendig aan vroegere socialistische stroomingen.

Voor de Hollandsche socialistten is natuurlijk de geweldige omwenteling in Zuid-China van groote betekenis. De moeilijke strijd dien onze kameraden in Indië tegen het Hollandsche kapitaal te voeren hebben zal niet alleen een sterken, misschien niet enkel moreelen, steun ontvangen maar ook de frase van „het gele gevaar“ die allereerst reactionairen en reformisten reeds nu in den mond voeren ter rechtvaardiging van de „nationale“ verdediging zal in dit landje door de chineesche gebeurtenissen aan waarde voor het demagogendom verliezen.

Het is nog niet zoo lang geleden dat zelfs revolutionaire socialistten meenden dat de roode vaan in afzienbare tijd niet in het verre Oosten zou waaien en riep niet onlangs Kolthek in navolging van z'n Fransche vrienden om protectie tegen de Japansche industrie na den oorlog?

HET BELASTEREN VAN DE BOLSJEWIKI geschiedt thans op groote schaal door de Amerikaansche regeering. Dag aan dag verschijnen er officieele communiques die

„bewijzen“ dat de Bolsjewiki zijn betaalde Duitsche agenten en complete schurken, bijna even behendig als Amerikaansche trustkoningen.

Het blad van onze Zweedsche kameraden „Politiken“ brengt nu het bericht, dat het in het bezit is van gedocumenteerd materiaal, dat aantoonde dat de Amerikaansche regeering eenvoudig een lastercampagne met vervalschte stukken op touw heeft gezet ter rechtvaardiging van haar militaire expeditie tegen de Soviet-Republiek. Ook zonder dit bewijsmateriaal heeft natuurlijk ieder revolutionair met eenige kennis van de Amerikaansche geschiedenis en met eenig begrip van de verhoudingen in de „meest democratische“ republiek onmiddellijk ingezien met welk een geweldigen hoog-kapitalistischen zwendel men hier te doen had. De redacteur van „Recht voor Allen“ brengt ijskoud het verhaal van de „onthullingen“ en neemt tevens de gelegenheid te baat de „lijders aan de Russische ziekte“ — zoo betitelt notabene Kolthek de Hollandsche bolsjewiki — te recht te wijzen.

HET ROER OM. De geweldige tegenslagen der Centralen hebben de leidende kringen der Hollandsche bourgeoisie doen inzien dat zij, nu het Duitsche imperialisme de overwinning in nederlaag ziet verkeeren, voor hun standje moeten trachten te redden wat er nog te redden valt. Nieuwe Rotterdammer, Handelsblad, Nieuwe Courant en Maasbode stellen alles in het werk om weder met de Vereenigde Staten op goeden voet te geraken.

Avond aan avond schrijven zij suikerzoet over „onze verhouding“ tot Amerika, het dappere geschimp tijdens den „schepenroof“ heeft plaats gemaakt voor een walgelijke vereering voor de krachtsinspanning van het Amerikaansche imperialisme. „Onze onafhankelijkheid“ zal zich nu eens naar den anderen kant uitleven; voor zij het zelf goed weet zit onze bourgeoisie in eens in de door redacteur van Ravesteijn zoo gewenschte „welwillende neutraliteit“ tegenover de geassocieerde imperialisten.

HET TOPPUNT van verdwazing wordt bereikt in een advertentie van de afdeling Utrecht van de S. D. P. in de Tribune. „Belangrijke agenda: Bespreking van Gorters sabotage van onze propaganda.“ Daar kan de zoo langzamerhand historisch geworden onhandigheid van Knuttel uit Leiden niet tegenop! „Gorters val“ als titel van een preekje vol doleerend gemjammer werkt nog op de lachspieren, maar dat de Redactie van de Tribune een vlegelachtige advertentie als die uit Utrecht in de krant toelaat bewijst wel welke een echt reformistische hetze er tegen Gorter in de S. D. P. op touw is gezet.

BERICHT.

No. 9 van „de Internationale“ verschijnt een week later, door samenstelling van het „Verweer“, waarvan het eerste deel in dit nummer wordt gepubliceerd en dat in opdracht van de geschorste afdeling den Haag der S.D.P. is geschreven.

Verder verzoeken wij aandacht voor de overdracht van de administratie aan Mw. A. VAN ONZEN, van Ravesteijnstraat 251, den Haag, wie in het vervolg ook alle bijdragen in geld zijn te zenden. Medewerking voor den inhoud wordt ingewacht aan het oude adres: Acaciastraat 103, den Haag.

Inzenders van niet opgenomen artikelen herinneren wij eraan, dat de eindbeslissing van al of niet plaatsing bij de perscommissie ligt; correspondentie daarvoor met A. J. BOTTER, p.a. VAN REESEMA, Prinsengracht 496, Amsterdam.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: van Ravesteijnstraat 251,
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

le Jaargang No. 10

:: 26 Oct. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losses No. 5 cent

INHOUD: Het schrikkewind der Bolsjewiki; Verweer van afdeling den Haag der S. D. P.; Meten met tweeërl maten; Regeering en Parlement; Drie opvattingen.

Het schrikkewind der Bolsjewiki.

(v. R.) Radeloos zien de kleinburgerlijke idealisten de Revolutie naderen. De eindeloze reeks zinnelooze aantijgingen die de redacteurs van „Het Volk“ sinds maanden tegen de Bolsjewiki loslaten schijnt niet meer voldoende om de onrust der volgelingen te bedaren. Thans worden de intellectuelen opgecomandeerd om den laster een glimp van redelijkheid te geven. De poging hiertoe gedaan door privaadocent van Dillen is door Sannes in „de Tribune“ afdoende gekenschetst, zoodat wij van onzen kant dit keer kunnen volstaan met hieronder eenige stukken te doen volgen van de afstraffing die hun partijgenoot de mensjewik Verow in de „Nieuwe Zeit“ van 4 October de reformisten en tamme Marxisten in Europa toedient.

Diktatuur van het Proletariaat.

De heftigste aanvallen op de Bolsjewiki zijn gericht tegen het instellen van de diktatuur van het proletariaat. Men tracht het voor te stellen alsof zij, tot de macht gekomen, op de gedachte kwamen zich door brutaal geweld te handhaven. De partijgenooten buiten Rusland die deze bewering uiten zouden een dergelijke voorstelling van zaken nog te goeder trouw kunnen geven, de Russische partijgenooten echter doen dit tegen beter weten in want het is hun precies bekend dat Lenin herhaaldelijk o.a. ook in zijn voor de October-Revolutie vervatte strijdschrift „Staat en Revolutie“ datgene uitvoerig heeft uiteengezet wat hij heden met de hem eigen energie poogt door te voeren. Men kan de juistheid van dit standpunt bestrijden, maar het is niet geoorloofd als onmarxistisch of als bloote zucht naar persoonlijke macht te betiteln.

Tusschen de kapitalistische en de toekomstige orde ligt een tusschenoestand, een periode van klassenstrijd. Door de politieke revolutie is de bourgeoisie nog niet overwonnen. De doorvoering van de socialistische orde eischt een langdurigen strijd. Hiervoor is een organisatie noodig. Een dusdanige tusschentijdsche organisatie is de proletarische staat, de tijdelijke diktatuur van de arbeiders. Zoodaals iedere macht is ook de proletarische macht een organisatie van geweld. Ook de proletarische staat is een organisatie van heerschappij. Engels schreef in 1873 in een polemieek met de Proudho-nisten:

„Een Revolutie is zeker de autoritairste zaak die er is, een daad waardoor een deel van de bevolking zijn wil aan het andere deel door geweren, bajonetten en kanonnen, alle zeer autoritaire middelen opdwingt. En

de partij die gewonnen heeft, moet haar heerschappij door de terreur, de afschrik die haar wapens de reactionairen inboezemen handhaven. En als de Parijsche Commune zich niet van de autoriteit van het gewapende volk tegen de bourgeoisie bedient had zou zij zich dan langer dan één dag hebben kunnen handhaven? Kunnen wij niet veeleer zeggen dat zij zich te weinig van deze autoriteit heeft bedient?“

En in een brief aan Bebel van Maart 1875 heet het: „Daar nu de staat toch slechts een voorbijgaande inrichting is waarvan men zich in den strijd in de Revolutie bedient om zijn tegenstanders met geweld neer te houden zoo is het pure onzin van een vrije Volksstaat te spreken. Zoolang het proletariaat de staat nog noodig heeft, wordt hij niet gebruikt in het belang van de tegenstanders, en zoodra er van vrijheid sprake kan zijn houdt de staat op als zoodanig te bestaan“.

Waar echter geweld wordt gebruikt is geen vrijheid, geen democratie.

Het is werkelijk wonderbaarlijk dat sociaal-democraten die tientallen van jaren over de proletarische Revolutie gesproken en gesproken hebben op het moment dat zij de Revolutie beleven met zoo gering begrip tegenover haar werking staan. Revolutie en contrarevolutie zijn geweldhandelingen die niets met democratie hebben uit te staan.

Waarom hebben dan eigenlijk deze zelfde socialistten de Februari-revolutie zoo stormachtig begroet? Zou het van uit hun standpunt niet juist zijn geweest de revolutionairen te bezweren van een revolutie af te zien of haar eenvoudig door een stemming volgens het algemeene directe, gelijke en geheime kiesrecht door te voeren?

Als de klassenstrijd tot burgeroorlog voort komt het aan op de bewuste neerwerping van de tot nog toe heerschende klassen. De bourgeoisie verdwijnt niet als zij de politieke macht verloren heeft. Ook het proletariaat blijft na de overwinning proletariaat, maar het wordt nu tot heerschende klasse. Het proletariaat moet noodzakelijk zoolang aan de macht blijven tot het de andere klassen gelijk heeft gemaakt. Eerst dan kan de oplossing van de organisatie van den staat door het proletariaat beginnen. Voor de anarchisten daarentegen is iedere macht onaannemelijk, dus ook een macht van arbeiders die de bourgeoisie er onder houdt. Een van tweeën. Of het proletariaat moet er op bedacht zijn de bourgeoisie neer te werpen en zich tegen haar internationale bondsbroeders te verdedigen of niet. Stemt men hierin toe dan moet het Proletariaat als georganiseerde macht optreden.

Dit is de diktatuur van het proletariaat. De anarchisten (en andere kleinburgerlijke socialistten) die deze diktatuur bestrijden, desorganiseeren de krachten van het proletariaat en steunen, objectief gesproken, de bourgeoisie. Hun standpunt is van te voren gegeven door hun principiele afkeer van alle georganiseerde massa-actie. De consequente anarchist is dan ook tegenstander van de arbeidersraden. Het anarchisme is niet de ideologie van de massa, maar die

van de gedeklasseerden, van het lompenproletariaat, dat zich van alle productieven arbeid heeft los gemaakt.

De Bolsjewiki en de Democratie.

Natuurlijk hebben de Bolsjewiki het grondig verkorven bij de niet-Russische partijgenooten die naar de in de zogenaamde democratisch geregeerde landen van het Westen heerschende „Vrijheid en democratie“ streven. De Bolsjewiki zien deze „democratie“ niet als een doel, dat de moeite waard is voor socialistten. En men kan eenigszins benieuwd zijn hoe de door de Engelsche Regeering aangestookte samenzwering door die socialistten die geheel in den ban staan van het Engelsche liberalisme en het burgerlijke radicalisme zal worden „goed gepraat“. De Bolsjewiki geven niet veel om de democratische Republiek, waarin de rijkdom indirect, maar des te zekerder zijn macht uitoefent, hetzij door ambtenaren-corruptie, hetzij door een verbond van Regeering en Beurs. Men mag niet vergeten, dat de democratie ook in de meest democratische republiek een uemocratie van de minnerheid, van de bezittende klassen blijft. Het is onbegrijpelijk dat sociaal-democraten de diktatuur van het proletariaat afwijzen met de bewering, dat deze niet verenigbaar is met den democratische eisch van het algemeene, directe en geheime kiesrecht. Het is tekenend dat deze tegenwerping vooral van een zijde komt, die vroeger niet moede werd te waarschuwen tegen een overschatting van het parlementarisme. Een dergelijke eisch die in een niet-revolutionaire periode gewis in den tijd ligt en noodzakelijk is, wordt in een revolutionaire periode een vraag van secundaire betekenis. De Bolsjewiki zien nu eenmaal niet Engels in den staat een instituut van geweld, dat noodzakelijker wijze zoolang bestaan moet als er klassentegenstellingen zijn. Ook als het proletariaat als heerschende klasse aan de spits van de staat treedt, houdt de staat niet op een machtsinstituut te zijn. Eerst met het overwinnen van de klassentegenstellingen wordt dit machtsinstituut langzamerhand overbodig en dan begint het afsterven van den staat. Het tot de macht gekomen proletariaat kan niet anders, als het de macht behouden wil, dan van dit machtsinstituut zoo lang gebruik maken tot het doel de opheffing der klassen is bereikt.

Het twaist het democratisch gevoel van rechtvaardigheid van breede kringen, dat heden in Rusland in zekeren zin het onderste boven is gekeerd. Terwijl vroeger de adel en de bourgeoisie in elk opzicht een voorrechte positie innamen, hebben de Bolsjewiki bijvoorbeeld bij de verdeling van de gerantsoeneerde levensmiddelen de bevolking in 4 klassen verdeeld, waarbij de arbeiders en de boeren de grootste en de renteniers de kleinste rantsoenen zijn toegewezen. Dat mag op het eerste gezicht zeer hardvochtig en onrechtvaardig schijnen, maar blijkt bij nadere beschouwing een zeer begrijpelijke en verstandige maatregel. Wanneer men bedenkt dat de levensmiddelen die door de staat in beslag kunnen worden genomen,